

מצפים שהמרידות תהפך למתיקות

מה יהיה זה

השבת

י"ד ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פעיה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווט שליט"א תלמידיו של מרן פוסק הדור בעל 'שבט הלוי' זצוק"ל

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

האם ה' לא הפין שנתקלה באחדות?!

אלא, שמבוכותיו של יעקב אבינו שברך את השבטים, אנו למדים שלכל שבט יש טבע מיוחד בפני עצמו: על שבט יהודה אמר יעקב, "הכלילי עינים מיני", כלומר שהיו עיניו אדמות כצבע היין מרב אהבת ה' ושמחה בו יתברך. ובמדה זו השתבח ביותר נכדו דוד מלכנו שנאמר בו: "והוא אדמוני עם יפה עינים ושוב ראי" - שפניו היו אדמות כשכור, ולא מיין אלא מאהבת ה'. ומתוך כך היה רך וחר וחר לכל שונאיו מרב אהבת ה' הגדולה שבלבו, שלכן ה' בחר בו ואמר עליו, "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו".

"אחרי מות שני בני אהרן בקרבנות לפני ה' וימתו". נדב ואביהו הקדושים נכנסו לבית ה' באפן שהקב"ה לא הסכים לכהן ועל כן יצאה אש ושרפה אותם. נושא זה קשור לימי מגפת הקורונה הנוכחיים, שבהם התורה אוסרת עלינו להתקהל גם בבתי כנסת ובבתי מדרש באפן המסכן חיי אדם. מצד "ונשמרתם מאד לנפשתיכם". וכל הרוואה משתומם: הלא ה' צונו להתאסף לתפלה וללמוד התורה בצוותא חדא, ולקיים בזה "ואהבת לרעך כמוך", אם כן מדוע קעת סבב ה' שנמנעת מעלה זו מעמנו?

הקבנת שנים לשונאים

"ולבן שנים מהלב", עינו הטובה של דוד גרמה לאחדות השבטים, כך שהאיר את פניו והלבין את שניו לשאל המלך וגרם גם לו להלבין את שניו ולחזק בשמחה, אף על פי ששאל היה משבט בנימין הדחוי בעיני שבטו של דוד - שבט יהודה. וגם כששאל רצה להרגו והטיל עליו את חניתו, המשיך לשמוח.

ונראה לכאור בהקדם דברי הגמרא (תענית ל:): "לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים". כי בזמן חז"ל, יום כפור היה יום שמח כיום 'שמחת תורה' שבו אנו מרבים בשירה ורקודים, כמו שאמר חז"ל (שם כו): שביום כפור גנות ישראל היו יוצאות במחולות לקרמים, כי יום זה הוא יום שמח ביותר. על המתנה הגדולה שה' מוחל ומכפר לנו בו על כל עונותינו.

וכשם ששבט יהודה מיוחד במדה שלו, כך כל שבט מיוחד במדה אחרת: יששכר הוא 'חמור גרם' שיש לו שפלות לעמל בתורה. דן דומה לנחש שנוקם ונוטר כנחש, שכך צריך התלמיד חכם להיות נוקם ונוטר כנחש הערמומי (שבת טו). כדי לחנך את תלמידיו בדרך הישר.

וכן חמשה עשר באב היה יום שמח מאד, משום שבו התירו לשבטים להנשא זה לזה, אף על פי שכתוב בתורה שאסור לשבט להנשא לשבט אחר, כמו שכתוב: "זה הדבר אשר צוה ה'... איש בנחלת משה אבתי ידבקו בני ישראל".

ומדתו של דן הפוכה משל שבט יהודה, שיהודה דומה לאריה ההורג ברעש גדול. כך שבט יהודה מדתו היא לגלות את ה' בכל מקום בקול רעש גדול, כמו שעשה דוד מלכנו. ואלו דן נחון במדת השתיקה כנחש, וכשמגיע זמן שצריך להקיף את הרשע כנחש ולהכניעו, הוא עושה זאת בערמה כנחש ההורג בשקט. כמו שכתוב על דן, "הנשד עקבי סוס".

טוב להתערב או לא?
וכדי להתיר זאת, דרשו את הפסוק הנ"ל כך: "זה הדבר" - לא יהיה האסור הזה נוהג אלא בדור "זה", דור המדבר. ונודאי התר זה כך נתקבל לרועי ישראל מסיני, אך עלינו להבין מהי הסבא בדבר, וממה נפשך, אם רצוי שינשא שבטים זה עם זה מדוע התורה אסרה זאת מעקרא, ואם הדבר לא רצוי מדוע התירו זאת לאחר דור המדבר?

מתיקות הגזיסים

המשה ילדים קטנים תלויים באויר...

אל מערכת הגליון שלום וברכה, ברצוני לפרסם נס נורא וצגום שארע עמי בשבוע הזה:

היום יום שלישי בבקר (ד' אייר תש"פ), חמשת בני קצשהקטן שבהם הוא בגיל שלוש שנים! ישבו על סורג החלון שבביתי הממקם בקומה שלישית שבבנין. הסורג בני באפן שהוא יוצא החוצה מכתל הבית, והם ישבו על הסורג, כשמתחתם גבה של שלוש קומות עד למדרכה.

עברתי לידם ושמעתי אותם מושוחחים בנחת ובאשף. כעבור כמה רגעים אני שומע קולות ונחוחות אימים. בתחלה לא העלתי על דעתי שהנחוחות באות מצד ילדי, כי איך יתכן שמגו רוחם ישנתה בן רגע מן הקצה אל הקצה?!

אך עד מהרה הבנתי במה מדבר, כששמעתי את קולם של בני זועקים: "אבא, הצילו אבא, הצילו", ואף השכנים הוסיפו לזעק וזעקות של פחד ואימה...

רצתי לעבר החלון והלב שלי נפל מבהלה, ראיתי את המראה הנורא ביותר בחיי... שלשה ברגים נפלו, והסורג נעקר ממקומו, ונשא מחבר על ברג אחד בלבד! כל חמשת ילדי התהפכו אף הם עם הסורג, כשראשם שמוט כלפי מטה ונאחזים בסורג על ידי רגליהם. ונס בתוך נס ארע כאן, שבני הגדול נפל על בני הקטן בן השלש, שפמבוך לא היה יכול לאחז את עצמו ברגליו, וכעת בני הגדול אחז אותו בידיו, כשהוא עצמו נאחז על ידי רגליו בסורג.

המראה היה נורא, ואת הבהלה שאחזה אותי באותם רגעים איני יכול לתאר במלים, אך גופי רעד ודמי התקרר מפחד.

נגשתי אל החלון והכנסתי אותם אחד אחד אל תוך הבית כשהם בריאים ושלמים ללא שום פגע, ואף ללא שום סריקה קטנה! אין מלים בפי יהודות לבואר יתברך שנתן לי היום חמשה ילדים במתנה. אבקש לפרסם את הנס בגליון שלכם העוסק בתדירות לדבר מחסדי ה' וטובו עלינו, אוילי בזה אודה לבואר יתברך וְלוֹ בַמַּעַס.

א. י. ג. י. תמיכות

העמק שבבתכלת

לזבולון ה' נתן כח מיוחד להביא את חלונות התכלת מהים, ולזכות בזה את עם ישראל לזכר דרך התכלת את ה' יושב שמים, ואת חסדיו שנותן לנו עורקים ומזרים בהם את דמנו בכריאות, שכן העורקים דומים בצבעם לחוט התכלת שבציצית.

לנפתלי יש טבע של זריזות כאילה שלחנה. ובזכות שרץ בזריזות להביא את שטר המכירה של מערת המכפלה לכבוד יעקב אבינו, זכה לקבל את טבריה שבה גדלים פרות גנוסר המתוקים, בהפך מחלקו של זבולון שקבל הרים וגבעות.

אמנות של מזלך

לבנימין יש את הטבע של זאב הטורף, שמיחד בקצת סופרים. כמו שאמרו חז"ל (ויא' ב'): "הפך עליו כל היום", שהיה בנימין הצדיק מצטער רבות על כך שהמזבח עתיד להיות

בחלקו של יהודה ולא בחלקו. ושאל נכדו נכשל על ידי מדה זו, שאף על פי שמתחלה נחבא אל הפלים ולא רצה למלה, בכל זאת כאשר כבר קבל את המלוכה והשר בדרך שרזונו לקחת ממנו את המלוכה, השתדל במאמצים רבים להרגו.

נמצא ששאלו השתמש במדת הזאב לכסף לטרף את המלוכה לעצמו, אף על פי שלשבת בנימין לא ראויה המלוכה אלא לשבט יהודה, שעל כן שאלו נפל בזמן מלוכתו ולא החזיק בה, כי לא היתה לו את אמנות המלוכה. וכשבאה לו רוח של עצבות לא עמד כנגדה.

ואלו לדרך היה כח לעמד כנגד הרוח רעה, וכשבאה אליו רוח נדבחות ועצבות, ידע שפעת זהו רצונו ה' וקבל זאת באהבה. ודרך אף מעולם לא השתוקק למלה, ומשום כך השטן לא הצליח להפיל אותו, ועל כן לו ראויה המלוכה.

עקירת הכעס מהנפש

לשמעון ולוי יש את הטבע של "כלי חמס מכרתיהם", והשתמשו במדת הכעס להרג את שבטם על דעת עצמם בלי להועץ ביעקב אביהם, כמו שקתוב "באפס הרגו איש". אבל מכיון ש"ברצונם עקרו שור", 'ברצונותיהם' הטובים לשוב בתשובה - 'עקרו' את מדת הכעס מנפשם, לכן זכה אותם ה' להשתמש ב"כלי חמס" כלפי ה'שור' - לשחוט שורים ובהמות לקרבנות לפני ה'.

ולראובן היה טבע שדאי: 'לצדק ולישר', לכן כשהבין שהצדק והישר שלא היה אמו היא האשה האמתית של יעקב, השתדל בכך כדי שלא יפגע כבודה של אמו, ומאידך כשהבין שטעה בזה ותר ליוסף על הבכורה.

וכך לכל שבט היה את הטבע המיוחד לו. ולדרך מלכנו בעצמו בודאי היתה את מדת הנחש שבדרך ואת מדת הזריזות שבנפתלי, ואת כל שאר המדות הטובות שבשבטים.

למה נתגרשנו ממקום גרושינו?!

הבינו שרצון המלך הוא שלא יתגלו לשהות באהליהם שביערות, אלא יתעוררו ברצונות כלונים לשוב לארמון המלוכה, וכך עשו.

אבל הטפשים שבהם אמרו, אין לנו אלא דברי המלך שגרשנו ליער, וחפשו מחבואים ביער והתחבאו בהם.

כך פיוס, הקב"ה מגרש אותנו מבתי הכנסת, כדי ששבט ממונו ונאמרו: רבוננו של עולם, כבר שנים רבות שאנו בגלות ואין לנו אלא בתי מקדש מעט, וכעת אתה מגרשנו גם מהם. ובודאי אין זאת אלא משום שרצונך שלא נתנחם ואלא נסתפק בבתי מקדש מעט, אלא נבקש ממך את בית מקדשך, לכן אנו מבקשים ממך: הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו, אמן סלה.

שלא נסתפק בבתי מקדש מעט אלו אלא נבין שאנו חייבים ומכרחים את ביתו הגדול - בית המקדש, ונדרש אותו מה' יתברך.

ולפי זה יבאר הפסוק: "שעלים קטנים מחקלים כרמים", אלו האנשים המתחכמים להשאר בבתי כנסת בלי להזהר מלהדביק זה את זה בניגוף. שהם כ'שועלים מחקלים בכרמים' שחוקלים ומזיקים לבריות שבדרך גורמים להתפשטות הדבר בארץ, ואינם מטים את לבם למעשי ה' שמגרשנו מבתי הכנסת כדי לעוררנו לדרש ממנו את בית המקדש.

בחר! אהל או ארמון?

משל למלך שערך סעודה גדולה לעבדיו, ולאחר מכן גרשם ליערות, ושם אכלו רק את שירי המזון שנשארו בידם, והמלך הוסיף לנרשם מהיער עצמו. אזי החכמים שבהם

בזוה"ק דרשו מהפסוקים בשיר השירים: "הנה זה עומד אחר כתלנו משיח מן החלונות מציץ מן החרכים". כלומר מלכתחלה הקב"ה נתן לנו את בית המקדש, ואז הוא עמד שנו, "אחר כתלנו" - כתל המערכי בבית מקדשנו, ובזמן הגלות שבית המקדש חרב הקב"ה נתן לנו בתי כנסת שהם מקדש מעט, שבהם הוא רק כ'משיח מן החלונות, מציץ מן החרכים', ואין בהם השראת שכינה בשלמות כבבית המקדש.

ולפי זה באר את המשך הפסוקים, שבהם אומר שלמה חכמנו "קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך". שמתחיל לדבר אלינו בלשון הבה: "קומי לך רעיתי יפתי", וממשיך ומגיש אותנו באמרו "ולכי לך", הכי צד? אלא שפשוט הקב"ה רוצה לגאל אותנו הוא מגרש אותנו מבתי הכנסת ומבתי המדרש, בכדי

החרבן שיוביל לבנין

מאתנו יתבונן במעשי ויתקן את אורחותיו ואת עסק התורה שלו. שעד היום עסקנו בתורה בלי להוציא ממנה מדות טובות, ויחד עם הלמוד שלמדנו והתפלות שהתפללנו דברנו לשון הרע על אחרים, וכאנו מלמודנו לגאון במקום לבוא ממנה לגמילות חסדים שהיא תכלית הבריאה.

משל לארכיטקט שבה נבנו מפאר ואחר כך גלה שהיסודות חלשים והבנין מסכן לפול, מיד צוה להסיר את כל הבנין. כל מי שהבין את סבת הרס הבנין שמה, שבזה נצלו חיי אדם מסכנה, ומי שלא הבין את הצער, כך הקב"ה סגר את בתי הכנסת ויבתי המדרש

כיושבי קרנות שלומדים לשם חכמה גרידא ולא באים מלמודם לידי יראת ה' ומדות טובות. ומודים לה' שאנו מגלים רפואות מהתורה שנאמר עליה: "הלכל בשרו מרפא" - לרפאות את נפש החברים ובני הבית בשעה שהם בצער וככעס.

צדוק הדין' קטורנה

וכשם שאנו מברכים על הטובה, כך נימים אלו שמשמים הוציאו אותנו מבתי הכנסת והמדרש, עלינו לברך על דעה זו: "ברוך ה' ה' אמת". שענין ברכה זו היא לאמת את מעשי ה' ולגלות מדוע ה' עשה זאת, ולהבין שה' מוציא אותנו מבתי המדרש כדי שכל אהוד

אמרו חז"ל: כשם שמברך על הטובה כך מברך על הרעה. וברכה על הטובה היא כגון, כשהגיד נולד שאביו ואמו צריכים לזון בכרפת "בורא נפשות רבות", להודות לה' על הגיד שנתן להם ה' במתנת נזם. "והסורון", בזה מודה האשה לה' על ש'נחסר' ממנה כח רדם, וה' שמר אותה בחיים.

וכן על האכילה אנו מברכים קדם האכילה ולאחריה, וכן קדם הלמוד אנו מברכים ברכות התורה ואומרים: ה' רצון "שתאיר עיני במאור תורתך". וכן לאחר הלמוד אנו מודים לה' "ששמרת חלקי מיושבי בית המדרש" - שאני לומד לשם שמים, ולא

מתיקות שיהי

תפילות

רבובו של עולם, ופה אוחנו לגלות את טבענו ומדותינו ולחזק את המדות הטובות שהטבעת בנפשנו, ולמגר את מדותינו הרעות. ונכנו ללמד מתברנו מדות טובות ולתקן את אורחותינו על דם, שהי על פן המשלת אוחנו - עמך ותכל נחלתך - לכותבים, כדי ללמדנו להיות בקדלים ורחוקים זה מזה ככותבים, כדי להיות ולהפיר כל אחד את עצמו, ולהבחין באור ובחשך שבנפשו.

והמשלת אוחנו גם לעפר שממנו יוצאים הפרות המתוקים, ללמדנו שאם נהיה מערבים עם הבריות כגריזי העפר המעריבים זה בזה, ונקבל ממדותיהם הטובות ולתקן את אורחותינו על דם - נוכה להגיב פרות מתוקים של מעשים טובים.

ובימים הללו שהבאת לעולם, אמה מקריח אוחנו להסגר בפתים, וכנו לצל הוונמנות זו לגלות את הפנימיות שלנו ולהיות את עצמנו. ונרשת אוחנו מבתי מקדש מעט שנותרו לנו כנחמה בגלותנו, כדי שלא נסתפק בבתי מקדש מעט, אלא נדרש ממך את בית מקדשנו. אגא. פדה עם לך המה, ובאלם דומה בגלות זה כמה שבעו נדודיך. הרם משפלות גזע חסידך, ותביאנו לציין עידך ברנה, ולבית מקדשך בקמחת עולם, אמן סלה.

ומסגלת להרגו על ידי כל המחלות שבגופו. אם פן הקורונה מוכירה לנו כמה חסד ה' עושה עמנו, שבדרך כלל הוא כובש את המחלות והחלשות המסתתרות בגופו של כל אדם.

קרבו תמורה לכתה

ובזה עוסקת פרשת תוריע שמדברת מענין נקיין הדם - שלכל אדם יש את החסד הזה שיכול לנקות את גופו. ועלינו לזכר את החסדים הללו ואת שאר החסדים, שעצמותינו בריאים ושאו יכולים לכופף כל אבר ואבר על ידי הסחוס שבין הפרקים.

לכן כשאנו עוסקים בתורה, בפרט במסכתות זכחים ומנחות, עלינו לזכר דרך הלמוד על אברי הקרבנות את החסד של בריאות אברינו. שכן הקב"ה לא צריך את בשר העתודים והקרבנות, אלא ה' רוצה אוחנו בעצמו.

נמצא, שהקרבו הוא בעצם תמורה על האדם, שהקרבנות באות כדי שזוכר על דם את החסד שה' נותן בגופנו, ונביא על דם את רצון לבנו ואת הכרת הטוב שלנו לפני ה'.

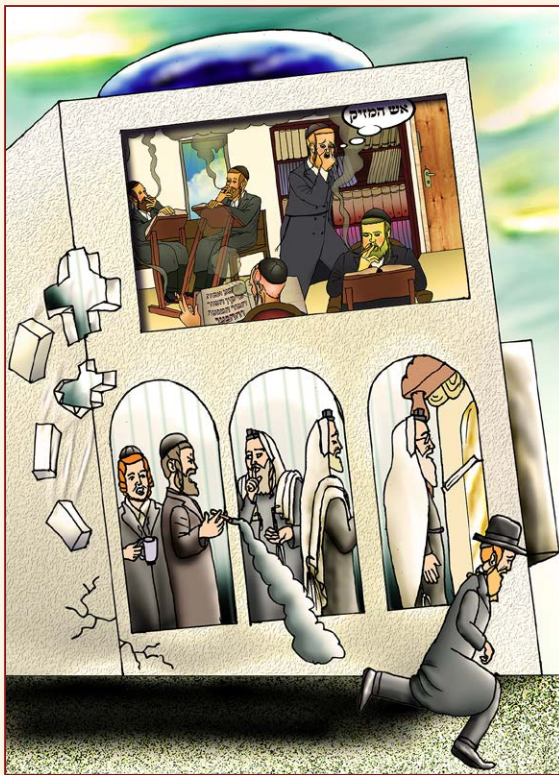
כדי שנתקן את אורחותינו ונשנה את מעשינו, ונעסק בתורה לשמה ונבוא מלמודנו ומקיים המצוות למדות טובות ולא הבת ה', ולא נעשה אותם כמעשה חיצוני בלבד.

מלכות הקורונה

וכשנניח תפלין לא נעשה זאת בלי מחשבה, אלא נחשב דרך התפלין על החסד של הלב והמח הבריאים ועל בריאות כל האברים. שהתפלין של ראש, חז"ל למדנו לקשרם על הראש ולא בין העינים כפשוטו של מקרא, כדי שזוכר דרך את חסד המח הבריאה. והרצועות של התפלין של ראש מוכירות לנו את כל הצנורות שבמח ושבראש. וכן הוא בתפלין של יד שהם כנגד הלב וכנגד כל הצנורות של הלב, וכן הרצועות מוכירות את חסד שאר האברים, הפליות הראות וכו'.

וכעת הקורונה מוכירה לנו את חסד בריאות כל האברים. ולכן היא נקראת קורונה מלשון פתה, כי היא ראש לכל המחלות, שהי כשהיא פוגעת באדם, ר"ל היא מגלה בו את החלשה שיש לו בלב או את שאר המחלות המקוננות בגופו,

החרבו שהביא את הרבו הקורונה

בבית הכנסת מעשנים סיגרות ומפספטים בזמן התפילה, ר"ל, ואף כועסים על מי שחם על כבוד בית ה' ומרמה להפסיק את הפספוסים.

בבית המדרש עוסקים בקטגית 'אש המזיק' וכח אחר מערב בו, ובו בזמן מזיקים זה לזה באש המזיק על ידי עשון הסיגרות.

הקב"ה אינו מרצה מכה ולכן סוגר את בתי מקדש מעט אלו המתבזים על דינו, והם נחשבים כחריבים.

באיזה דור ראינו שה' סגר כאלו בתי מקדש מעט?

והאם יש תועלת בחרבנם?

ומתי מצינו שסגירת בית מקדש מעט, היא יכולה להיות הדרך לבית מקדש שלם?

בציור נפר היהודי שבורח מבתי מדרש אלו, ולהיכן? הפך את הדף חזרה וראה: היהודי ברח לציור המופיע בכותרת העלון, שם הוא משתנתך בבגית בית המקדש.

ההסבר המלא לציור והתשובה לשאלות, במאמר 'למה נגתרשנו ממקום גרושינו?' ובמאמר שאחריו 'החרבו שיוביל לבנין'

על כל פנים, מכאן מוכח הענין שעלינו לשמור ולהתרחק מבני אדם, כדי שלא נדבק ולא נדביק אחרים בנגיף הקורונה, שכן הבל הפה עלול להדביק ולהגיע אף למרחקים.

דינו של בעל קורונה' שיוצא צרה

הבמרא מספרת שאם ריש לקיש היה רואה מצורע שיוצא מהתחום שהוא צריך לשהות בו, היה זורק עליו אבנים, ואומר לו: תזור למקומך ואל תזיק לבריות. ואף שריש לקיש היה בעל תשובה אמתית ומשאו ומתנו היו בנחת עם הבריות, בכל זאת זרק על אותו מצורע אבנים, כי הוא נקרא 'רודף', ואדם צריך להציל את עצמו שלא להזיק על ידי מצרעים.

לשתק מלבנות את החברים ולשתק מכל דבור לא רצוי, שעל ידי שתיקה כזאת אדם זוכה שיתגלו לו רזי תורה.

וכן התורה צותה את המצרע: "בדרך ישב מחוץ למחנה מושבו", כדי להתרחק מחבריו ומבני ביתו על מנת שלא ידביק אותם. ומזה אנו למדים את חובת ה'בדוד' למי שנגוע בקורונה או שיש עליו חשש כזה.

ידעת רבי יוחנן במדרש (ויק"ר טו א), שיש להתרחק ממזרחו של מצרע ד' אמות, ורבי שמעון בן לקיש אמר אפלו מאה אמה. ולא פליגי, שריש לקיש דבר בזמן שיש רוחות חזקות, שאז הרוחות מטלטלות את הכל פיו של המצרע למרחקים וגורמים להדבק בחלו.

ימי הקורונה מעוררים אותנו להתבונן בפרשת תזריע שבה מדובר על צרעת, שהיא שיכת בעקר ביהודי, משום שהוא מבין את הרמז שהקב"ה רוצה לרמוז לו בזה, לתקן את אורחותיו. והתורה צותה את המצרע "ועל שפם יעשה", ופרש האבן עזרא, שהצרעת היא מין חלי ולכן המצרע צריך לכסות את פיו, כדי שלא יזיק בהבל פיו וידביק אחרים בנגע שבו.

וכיום כלנו בחזקת מצרעים, ולכן עלינו להניח בד על פינו ואפינו כדי שלא להזיק לאחרים ולהדביקם בנגע הקורונה, שיתכן שהיא קימת בנו חלילה ואיננו מודעים לכך. והמסוה הזה שעל פינו, צריך להזכיר לנו

עצות מהותיות מדבש

הוא: 'מה ששנאוי עליך אל תעשה לחברך', כלומר שעלינו להתבונן אלו דברים שנואים על חברנו ולהמנע מלעשות לו זאת, גם אם הדברים הללו לא שנואים עלינו - כמו שאנו לא רוצים שיעשו לנו דברים השנואים עלינו. ובתורה אנו מגלים את מדותיהם של האבות והאמהות הקדושות, שהכל חסד ולהיטיב לבריות.

בספירת העמר יש לספר את החסדים שה' שומר אותנו מחלשות ומחללים וממכאובים בעינים, באזנים, בחוש הראיה ובחוש השמיעה וכו'. וכן שה' הציל אותנו מכאבי שנים, מסחרחורות ומכאבי ראש, שכל אחד מהם הוא יסורים נוראים. וכיום ישנם רבים מישראל שסופרים את הימים מתוך צער, שסופרים בכל יום שזהו יום נוסף שהקרוב משפחה שלהם שוכב ללא נשימות, ר"ל, אם כן ראוי לנו לספר את החסד שאנו בריאים ושלמים.

בספירת העמר אנו סופרים את הימים והשבועות. ספירת הימים הם כנגד המנין של הקב"ה, שהרי "אלף שנים בעיניך" כיום' אחד בלבד, לכן בספירת הימים יש לכוון לספר את חסדי ה' שעושה עמנו יום יום. וספירת השבועות הוא כנגד חסדי ה' שאצלם אדם, שאצלם הזמן נראה כארוך מאד וכ'שבועות' ארפים, לכן בספירת השבועות יש לכוון לספר את הטוב שבזולת, ולהעריך את כל אדם מישראל על ידי שנחפש ונמצא בכל אחד הרבה מעלות טובות.

א. כשאנו נסגרים בתוך ארבע אמות של הבית, ביכלתנו לקיים מאמר חז"ל: 'זכיר לו יום המיתה' שנוכח שסופנו לשכב בקבר שהוא ד' אמות, והפחד שיש לנו מהנגיף השורר בחצות שמסכן עד מאד, מזכיר לנו שמי שמעשיו אינם כשורה משלך בעולם הבא לגיהנום.

ב. עלינו לזכר את 'החסד שבדין' של ימים אלו, שהתקיים בנו מה שבקש דוד מלכנו: "נפלה נא ביד ה' כי רבים רחמו" - שהגזרות הנשמעות כיום הם על ידי נגיף שהביא ה' שרחמי מרבים ובתפלה לפניו נוכל להושע, "וכיד אדם אל אפלה" שהגזרות אינם שואה שעל ידי גוים אכזרים, שאלו היה כן הנזקים והפחד היו נוראים הרבה יותר, ח"ו.

ג. כשסופרים ספירת העמר, יש לכוון להודות לה' על כל החסדים הכלולים בעמר, כגון הרהיטים, הבגדים והבתים שנבנים על ידי ה'צומח', ומודים בספירה גם על ה'חפצא' שהוא המזון, וגם על ה'צבא' שהם ההורים ובני משפחה, שכלם נוצרו על ידי אכילת העמר ויש לנו מהם תועלת מרבה. וכמו בפיוט 'אחד מי יודע' שבו סופרים את ה'צבא' הנפלאים שהועילו לנו, והם שלשה אבות וארבע אמהות.

ה. אחרי שבספירת העמר ספרנו מתוך הערכה את הצדיקים ואת שאר הבני אדם שיש לנו מהם תועלת - אנו זוכים בחג השבועות לקבל את התורה הקדושה שמלמדת אותנו להתנהג במדות טובות עם הבריות, שהרי יסוד התורה

מאמר השבוע - ההסתרה שבתוך הקורונה

בימים הללו ראוי לומר בכונה את המזמור "ישב בסתר עליון", המדבר על זמני מגפות שבהם הקב"ה כביכול מסלק את השתתות הגדולה, וכביכול הוא "ישב בסתר עליון" - חינו שיושב במסתרים בשמים העליונים. ולכן בזמני מגפה עלינו להסתתר בבתים, כמו שהורנו חז"ל "דבר עביר כנס לגדר", שאם עושים כן ה' שומר על האדם, כמו שאומר דוד מלכנו במשבר מזמור זה, "לא תאנה אלה רעה ונגע לא יקרב באהלה" - חינו שה' שומר את האדם כשואו מסתתר בתוך אהלו.

עמוד: seferyahalom@gmail.com